

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Mgr. M. S.**, bytem Ú. 24, B., zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č. j. MV-14233-2/KM-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal žádostí ze dne 12. 1. 2010 podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. Policii ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, o poskytnutí těchto informací:

1. Kolik cizinců bylo pracovišti Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v letech 2008-09 poučeno o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území České republiky a o podmínkách tohoto pobytu dle § 42e odst. 2. zákona č. 326/1999 Sb.
2. Kolika cizincům bylo poskytnuto potvrzení pracovišti Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v letech 2008-09 dle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

3. U každého takového cizince, kterému bylo poskytnuto poučení nebo potvrzení dle bodu 1 a 2, poskytnutí informace spočívající v písemném sdělení
 - a) spisové značky, pod kterou byla věc vedena,
 - b) uvedení věci, ve které byla poučení či potvrzení nebo oboje vystavována dle bodu 1 a 2,
 - c) která expozitura ÚOOZ poskytovala v jednotlivých případech poučení či potvrzení nebo obojí dle bodu 1 a 2,
 - d) které státní zastupitelství dozorovalo každý jednotlivý případ, ve kterém bylo vydáváno poučení či potvrzení nebo oboje dle bodu 1 a 2, a pod jakou spisovou značkou byla tato věc u státního zastupitelství vedena.
4. Zda byla v jednotlivých trestních věcech, ve kterých bylo postupováno dle § 42e odst. 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. v letech 2008-09, založena v trestním spise informace o poučení dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo o vydání potvrzení dle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.
5. Zda v trestních řízeních, v nichž byly svědky osoby dle bodu 1 a 2, byla před obviněnými a jejich obhájci v těchto trestních řízeních utajena skutečnost, že tyto osoby byly poučeny dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo jim bylo vydáno potvrzení dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebo obojí.
6. Zda v trestních řízeních, v nichž byly svědky osoby dle bodu 1 a 2, byla dozorcujícímu státnímu zastupitelství oznámena skutečnost, že tyto osoby byly poučeny dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo jim bylo vydáno potvrzení dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebo obojí.

Povinný subjekt (Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu) k žádosti žalobce o poskytnutí informací týkajících se poučování cizinců o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území ČR dle § 42e zákona o pobytu cizinců neformálně (přípisem) sdělil, že požadované informace neexistují.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítá, že povinný subjekt nemohl jeho žádost o informace vyřídit neformálně, ale mohl toliko

- odkázat na zveřejněnou informaci, pokud ji již zveřejnil,
- vyzvat žadatele k doplnění či upřesnění žádosti,
- žádost odložit, pokud se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, a sdělit to žadateli, anebo
- vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

V tomto konkrétním případě pak měl povinný subjekt dle žalobce vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nikoli věc vyřídit neformálně. Nadto žalobce žádný „dopis“ ze dne 25. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel.

Dále žalobce namítá, že z jeho praxe advokáta je mu známo, že není pravdivá skutečnost, že požadované informace neexistují.

Závěrem žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť není patrné, zda požadované informace neexistují proto, že žádní cizinci nebyli poučeni, anebo proto, že informace nebyly shromážděny a uchovány.

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný nejprve podrobně reprodukuje průběh předcházejícího řízení a následně konstatuje, že trvá na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný konstatuje, že informací se pro účely zákona č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě zaznamenaný způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 citovaného zákona. V daném případě takový záznam neexistuje, neexistuje tedy ani požadovaná informace, a tedy povinný subjekt jí nedisponuje. Povinný subjekt neměl povinnost, vyplývající z právního předpisu, či z jeho vlastních potřeb, požadovanou informaci vytvářet. U povinného subjektu nejsou doklady, o kterých žalobce požaduje poskytnout informace, do trestních spisů ani jiných spisů zakládány ani není o nich vedena jakákoli evidence. Není stanovena žádná povinnost záznam o poučení osoby dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo potvrzení vydané dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. zakládat do spisů. Proto není možné požadované informace vyhledat ani jinak opatřit.

Dle žalovaného sdělení o tom, že požadovaná informace neexistuje, spolu s vysvětlením, že její zaznamenávání povinnému subjektu není právním předpisem uloženo, nevyžaduje vydání rozhodnutí, neboť není odmítnutím informace z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb. Žalobce nebyl tím, že povinný subjekt nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, v žádném případě jakkoli zkrácen na svých právech či právem chráněných zájmech.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že jak povinný subjekt, tak žalovaný svým rozhodnutím žalobci sdělili, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje ani je ke své činnosti nepotřebuje a ze zákona ani z žádných interních aktů řízení nevyplývá povinnost je pořizovat a ukládat.

K námitce, že žalobce neobdržel „dopis“ povinného subjektu ze dne 25. 1. 2010 žalovaný uvádí, že povinný subjekt má vykázano jeho odeslání nikoli jeho doručení, neboť dopis byl odeslán elektronickou poštou na žalobcem uvedenou elektronickou adresu pro doručování. Kromě toho se žalobce ve stížnosti na postup povinného subjektu vůbec nezmiňuje o tom, že by odpověď povinného subjektu neobdržel, a navíc na žalobcem

uvedenou elektronickou adresu povinný subjekt již doručoval v minulosti (např. sdělení ze dne 29. 12. 2009, na které žalobce reagoval, takže jej obdržel).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 17. 10. 2012 setrvali oba účastníci na svých argumentech a návrzích, nadto zástupkyně žalobce poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, s tím, že na základě tohoto rozsudku mělo být v nyní posuzované věci vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dále zástupkyně žalobce uvedla, že pokud povinný subjekt nemá požadované informace v listinné podobě, měl je zjistit např. výslechem policistů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V první řadě soud konstatuje, že povinný subjekt jakož i žalovaný uvedli, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout, protože jimi povinný subjekt nedisponuje, u povinného subjektu neexistují a ani je povinný subjekt není povinen mít. Byť žalobce v žalobě konstatuje, že z jeho praxe advokáta je mu známo, že požadované informace existují, toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil a nijak průkazně nezpochybnil, že by tvrzení povinného subjektu o tom, že požadované informace neexistují a že povinný subjekt nemá povinnost je mít, neodpovídá skutečnosti. Pokud jde o poukaz zástupkyně žalobce při jednání, že požadované informace měly být zjištěny výslechem policistů, je třeba poukázat na § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*. Informací tak pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nejsou paměťové stopy, neboť lidskou nervovou soustavu dozajista nelze považovat za „nosič“ ve smyslu právě citovaného zákonného ustanovení.

Soud rovněž neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným z žalobcem tvrzeného (ale ani jiného) důvodu, neboť rozhodující pro procesní postup povinného subjektu je skutečnost, že požadované informace neexistují a povinný subjekt nemá povinnost je mít, a je zcela nerozhodné, z jaké konkrétního důvodu informace, které povinný subjekt nemá povinnost mít, neexistují. Nadto jak z přípisu povinného subjektu, tak z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že požadované informace nemá povinný subjekt k dispozici z toho důvodu, že je neukládá a že ani nemá povinnost je ukládat.

Pokud jde o poukaz žalobce, že žádný „dopis“ ze dne 25. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel, soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobci byl „dopis“, jímž povinný subjekt vyřídil jeho žádost o informace, zaslán elektronicky dne 26. 1. 2010 na elektronickou adresu dle přání žalobce, tj. m.sedlak@sedlak-advokati.cz. Podal-li následně žalobce stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., v níž namítal, že v zákonné lhůtě mu buď měly být poskytnuty požadované informace, nebo mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pak tato stížnost byla žalovaným řádně vyřízena vydáním rozhodnutí, v němž bylo žalobci podrobně vysvětleno, že jím požadované informace u povinného subjektu neexistují a že je ani povinný subjekt nemá povinnost mít.

K hlavní žalobní námitce směřující proti procesnímu postupu povinného subjektu soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace nepřicházelo v úvahu. V daném případě se totiž uplatnilo speciální ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., který za doprovodnou informaci považuje mimo jiné informaci o tom, že požadovaná informace neexistuje. Žádost o informace je tak v souladu se zákonem vyřízena poskytnutím informace, a to konkrétně doprovodné informace o neexistenci požadované informace, tedy nikoli odmítnutím žádosti.

Tato zákonná úprava nijak neztěžuje žadateli případnou následnou ochranu jeho práv. Zatímco proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti může žadatel podat odvolání k nadřízenému orgánu a následně i správní žalobu, obdobně v případě poskytnutí doprovodné informace může k nadřízenému orgánu podat stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a následně správní žalobu. Právní úprava zakotvující poskytnutí doprovodné informace na místo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy ani nepřináší žadateli větší komplikace a horší právní postavení či nižší komfort při následném uplatňování jeho práv.

V tomto směru pak je třeba pokládat poukaz zástupkyně žalobce při soudním jednání na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, za obsoletní, neboť v uvedeném rozsudku byla posuzována situace dle skutkového a právního stavu, který zde byl před novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 23. 3. 2006. Touto novelou byl do zákona č. 106/1999 Sb. vnesen institut stížnosti (§ 16a), který právě – jak podáno shora – umožňuje žadateli o informace, na rozdíl o předchozí právní úpravy vyložené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (na č. l. 61), efektivní obranu i v situaci, kdy na místo poskytnutí informace je žadateli povinným subjektem sděleno, že požadovaná informace neexistuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2012

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková